

Főtisztelendő megyés püspök úr, tisztelt igazgató úr, kedves tanáraink, drága szüleink, vendégeink és minket búcsúztató diáktársaink!

„Ha nem gyűjtesz ifjú korodban, mit fogsz találni vénségedben? „ Ezt a kérdést – persze latinul – a cseh származású lelkész, pedagógus és író Johannes Amos Comenius, a „nemzetek tanítója” tette fel az 1653-ban Sárospatakon írt Orbis sensualium Pictus (A világ látható képekben) című művében. A intézményünkben eltöltött négy, hat, tizenkettő vagy akár tizenöt év számunkra is a gyűjtés időszaka volt.

Sok év után most először búcsúzik két osztály. Két külön közösséget alkottunk, de vannak olyan meghatározó élményeink, amelyek mindannyiunkat az erkölcsös élet, a jobb emberré válás irányába tereltek. Ezt a célt szolgálták a közös osztálymiséink, iskola miséink, az ünnepeink előtti rekollekciók, a hajnali roráték, a keresztút-járás, és a Vlaj Márk atya által vezetett lelkigyakorlatos hétvége is. A tanórákon kívül is igyekezett az iskola az elménket pallérozni. Iskolánkba gyakran érkeztek megbecsült közéleti szereplők, akik hazánkban és nemzetközi szinten is fontos feladatokat látnak el. Előadásait minden alkalommal érdeklődve figyeltük és rengeteget tanultunk tőlük. Negyedévente az egész iskola ellátogatott a Zsinagógába, ahol magas színvonalú hangversenyt hallhattunk, amelyek nagyban hozzájárultak zenei kultúránk gyarapodásához. Iskolánk aulájában számos festő állította ki műveit, melyeket alkotójuk egy, a megtekintést megelőző beszélgetésben bemutatott.

A lelki és kulturális gazdagodás mellett közös, önfeledt pillanataink is voltak. Biztos emlékeztek rá, amikor az 1956-os eseményeket felidéző műsorunkban Matyi tanknak öltözött, vagy a fő bűnököt megidéző karácsonyi műsorunkra, ahol bankárként, színésznőként, kocsmárosként, arisztokrataként személyesítettük meg ezeket. A legvidámabb együttlétünk a farsangi rövidfilmünk forgatása volt, itt Kriszti néni gördeszkázott, Zsófi néni kipróbálta, milyen a DJ élet, Vencel farkasként üldözte a mesehősnek öltözött szereplőket, míg mások balettoztak, vagy a fiúk lányoknak öltöztek. Szórakozásunkat még az sem rontotta el, hogy ez a forgatás az őszi szünet első napjára esett, ami épp szombat volt. A szalagavatós táncpróbák mindegyikünkben tudatosították, hogy hamarosan elérkezik az a pillanat, amit most élünk át, és igyekeztünk olyan produkciót létrehozni együtt, amellyel szüleinket és tanárainkat megörvendeztethetjük.

Most pedig szeretném felidézni a 12. H osztály életének alakulását, a fontosabb fordulópontokat. A mi történetünk 2013 szeptemberében kezdődött. Mintha csak tegnap lett volna, hogy akkori osztályfőnökünkkel, Judit nénival, az első csapatépítő programunkon, a gólyanapon részt vettünk. Tisztán emlékszem, ki milyen ruhában volt, milyen volt az első bemutatkozása, és persze Judit néni kedves, vidám mosolya is örök emlék marad. Számos iskolai és iskolán kívüli programot szervezett számunkra, amelyek összekovácsolták a csapatot. Kezdve a csodás osztálykirándulásokkal, a

gólyabállal, az ásványrári biciklitúrán át a nyúli keresztútig felejthetetlen élményekben volt részünk. Ebből az időszakból mindannyiunk számára legemlékezetesebb a móri lelki gyakorlat Marco atya vezetésével, ahol igazán megismerhettük egymást, és elgondolkodhattunk, vajon mit jelent számunkra a hit. Már akkor sem voltunk híján a kreatitásnak. Kinek jutna eszébe vissza szigetelőszalagozni a leszakadt függönykarnist? Hát persze, hogy nekünk!

A 9. osztály nagy változást hozott számunkra több szempontból is. Néhány osztálytársunk más iskolában folytatta tanulmányait, továbbá második félévtől Kriszti néni személyében új osztályfőnökünk lett. Együtt sírtunk és nevettünk, amikor Judit néni bejelentette, hogy anyai örömök elé néz. Örültünk születendő gyermekének, de tartottunk is az osztályunk életébe beköszöntő új fejezettől. Elevenen él emlékezetünkben, amikor Kriszti néni először lépett be osztályunk ajtaján. Ekkor még egyáltalán nem ismertük őt, ő viszont némelyikünket már a nevéen szólított. Várakozásainkat felülmúlva hatalmas tettvággyal lépett az osztály elé. Tele volt ötletekkel, tervekkel. Vele is rövid időn belül megtaláltuk a közös hangot. Megjártuk együtt Pestet, rollerrel kalandoztunk Esztergomban, és vele is eltöltöttünk egy tartalmas hétvégét Marco testvér új állomáshelyén, Budán. Nagybőjtben sosem mulasztottunk el keresztutat járni, és az osztálymiséinkre is mindig nagy gonddal készültünk elő.

A 12. N osztály élete sem volt kevésbé eseménydús. Az első találkozásra egy augusztus végi nyári napon került sor, ahol a sok közös játéknak köszönhetően a szeptemberi Veni Sanctén már ismerősként üdvözölhették egymást. A kezdeti megszeppentségük hamar oldódott, rövid időn belül otthonosan érezték magukat az iskola falai között. 9. osztályban a püspökerdei sütögetésnek és a bowlingozásnak közösségformálás volt a célja. Az évek során az osztály újabb tagokkal bővült. 10. osztályban új osztálytermet kaptak, ahol az osztály szekrénye gyóntatófülkéként szolgált, ide ültek be és mondták el, hogyha valami bántotta a szívüket. Az osztálykirándulások jó hangulatát a kiadós esőzések sem tudták elmosni. Jártak Felcsúton és a Korda Filmstúdióban. Cseszkenen egy hétvégét töltöttek el nomád körülmények között, belekóstoltak a vidéki élet szépségeibe, paraszt olimpián mérték össze rátermettségüket, Zombor kitanulta a kecskefejes mesterségét, osztályfőnökük állatfóbiáját leküzdve lóra pattant. A tavalyi balatoni kiránduláson az időjárás kegyeibe fogadta az osztályt. Sokat fürödtek, jakuzziztak, élvezték a nyári napsütést. Nem voltak tökéletes közösség, sokat vitatkoztak, sőt veszekedtek is, barátságok jöttek létre és szakadtak meg, de a nehéz helyzetekben egy emberként álltak ki igazuk vagy társaik mellett. Zsófi néni fiatalos lendülete és lojalitása a válságos pillanatokon is átsegítette az osztályt, kiállt mellettük és velük volt jóban-rosszban egyaránt.

A Szentírásban olvassuk, a Prédikátorok könyvében, hogy „Mindennek rendelt ideje van és ideje van az ég alatt minden akaratnak”, s hogy „Megvan az ideje a sírásnak, és megvan az ideje a nevetésnek.” Elgondolkodtam azon, vajon számunkra milyen idő érkezett el, minek van itt az ideje az ég alatt...

Leginkább a hálának. Hálának a tanáraink felé, akik igyekeztek a lehetőségeik szerint a legtöbbet adni nekünk. Először is Dr. Veres András püspök atyának és elődjének, Dr. Pápai Lajos püspök úrnak tartozunk köszönettel, hogy megteremtették és biztosították a lelki és szellemi gyarapodásunk feltételeit. Hálásak vagyunk korábbi igazgatóknak, József atyának, hogy némelyikünket már óvodás kora óta pásztorolt, és örködött a lelki élet és az oktatás magas színvonala felett. Nagy Csaba igazgató úr ez év szeptemberében csatlakozott hozzánk és nem ismer még minket annyira, lehet ez az oka széles mosolyának tablóinkon. Mégis sok mindent köszönhetünk neki. A régi proházás hagyományokat megtartva sok újítást vezetett be, például megalakulhatott a Diákönkormányzat, mely lelkiismeretes képviseli a diákság érdekeit, közös nevezőre hozva azokat a nevelőtestület elképzeléseivel. Hogyan felejthetnénk el osztályfőnökeink, Botosné Mészáros Krisztina és Niederland Zsófia erő feletti küzdelmét. Kifejezetten szerettünk az árral szemben úszni, valahogy sosem ismertük be, hogy a tanárnak igaza is lehet. Mindenre volt egy jobb magyarázatunk. Mindezt ők végtelen türelemmel és szeretettel kezelték, példát mutatva az alázatra.

Szintén felejthetetlenek Andi néni ötös szerzési lehetőségként aposztrófált feleltetései, közös próbáink a műsorokra, a matematika óra szépségei Ildikó nénivel, a történelem felelések előtti síri csend, Gyuri bácsi definíciói és a „csókolom Gyuri bácsi” köszönés kórusban harsogása a folyosón. Senki sem fog minket jövődöbéli szülőknak szólítani, ahogy Szilvi néni sokszor megtette. Az élet értelmét sem fogjuk már plusz órában hallgatni Zsolti bácsitól. János bácsi „Was bedeutet Ungarisch?” kérdése mindig vidámságra hangolt minket, ahogyan Marek tanár úr vicces történetei is. Szerda reggeleinket az úzás órák aranyozták be Edit nénivel. A hittan rejtelseibe többen is próbáltak minket bevezetni, Pusztai László, Tasi Tamás és Pintér Tamás tanár urak. Sokan köszönhetjük nyelvtanáraink lelkiismeretes munkájának előrehozott érettséginket és nyelvvizsgánkat. Hálásak vagyunk a portásaink mosolyáért, amivel köszöntöttek minket, a konyhai dolgozók erőn felül végzett munkájáért, a karbantartók és takarítók erőfeszítéseikért, amivel igyekeztek élhető környezetet teremteni számunkra.

Végül, de nem utolsó sorban szüleinknek is hálával tartozunk. Köszönjük az otthon támogató melegét, hogy örömben, bánatban társak voltak, odaadó szeretettel, bátorítással segítettek minket a felnőtté válás útján. Ha pedig voltak olyan pillanatok, amelyekben viselkedésünk bántó volt, szavainkkal, tetteinkkel fejfájást okoztunk, kérünk, bocsássatok meg nekünk. Nagyon szeretünk benneteket, és reméljük, még nem engeditek el a kezünket.

Kedves itt maradó diáktársak! Köszönjük, hogy osztoztatok velünk az itt eltöltött években. Kívánom, hogy mint mi is, ti is őriztetek meg mindent emlékeitekben, és ha elsétáltok tablóink előtt, gondoljatok vissza a közös nevetésekre, beszélgetésekre és vidám pillanatainkra. További jó tanulást kívánunk

nektek és sok sikert az előtetek álló évekhöz. Vigyázzatok iskolánkra, szeressétek és becsüljétek meg! Töltekezzetek az elkövetkező időben, mert higgyétek el, hihetetlenül gyorsan elrepülnek az évek.

Kedves Ballagó Diáktársaim! Egy új holnap kezdődik számunkra. Egy újabb izgalmas út vár ránk, és hogy ez merre visz, csak rajtunk múlik. Mindnyájunknak kívánom, hogy járjunk biztosan, legyenek álmaink, céljaink, amelyekért érdemes küzdeni, és minél több valósuljon is meg belőlük, hogy még sokat gyűjthessünk és találhassunk, amikor visszanezünk.

Isten veletek!